

Midler til Anlægget af Banen, en Rentegaranti fra Statens Side for denne Kapital, dog saaledes at Statens Rentegaranti ikke omfatter et større Beløb end 500,000 Kr. pr. Løbende Banemil. Betingelsen for, at Staten overtager denne Rentegaranti, er efter Loven af 1875 den, at der stilles en Forstærkningsfond som Kaution for Regjeringens Rentegaranti, en Forstærkningsfond, som efter Loven skal deponeres i Finansministeriet med den Bestemmelse, at Rente og Kapital, forsaavidt fornødent gjøres, skulle anvendes til Dækning af Statens Likkud i Anledning af Rentegarantien. Denne Forstærkningsfond er altsaa en Kaution, som de Vedkommende, der tegne og yde Bidrag til Forstærkningsfonden, stille Regjeringen for den af Regjeringen eventuelt overtagne Rentegaranti, og dersom det maatte vise sig, at Indtægten af Banen ikke i et eller flere Aar giver 4 pCt. af Kapitalen, saaledes at Staten maa tilskyde det Manglede, tager Staten igjen af denne Fond og gjør sig betalt deraf, saalænge der er Noget tilbage af Fonden eller af dens Renter. Det er altsaa i første Række, at ethvert Tab, enhver mindre Rente end 4 pCt. gaar ud over Forstærkningsfonden, ud over dem, som have ydet Bidrag til denne Forstærkningsfond; de ere altsaa Kautionister i første Række. Dengang de vedkommende Kommuner, Private og Andre tegnede sig for Bidrag til Forstærkningsfonden, tegnede de selvfølgelig dette paa Basis af den Lov, som var given, saaledes at deres Kautionsforpligtelse ikke indtraadte undtagen blandt Andet paa den Betingelse, at Banen blev aabnet for Driften den 1ste Oktober 1879. Det er, det tør jeg sige, naturligvis en fuldstændig Misforstaaelse, naar det ærede Medlem, som har indbragt dette Lovforslag, et Dieblif har troet, at det kunde være Forslagsstillerens Hensigt at løse dem, der have tegnet denne Kaution, dem, som have tegnet sig for Bidrag til den Forstærkningsfond, fra den Forpligtelse, de have indgaaet. Naturligvis, naar Banen blev færdig den 1ste Oktober 1879 og aabnet for Færdselen, ere de bundne ved den Forpligtelse, de have indgaaet. Det forekommer mig imidlertid, at Indbringelsen af dette Lovforslag i Grunden ligesom forudsætter, at det er umuligt at faae Banen færdig og aabnet for Færdselen den 1ste Oktober 1879, thi ellers vilde man ikke forlange en Udsættelse af 2 Aar. Var det muligt, eller antog man det muligt, at gjøre Banen færdig i den i Loven foreskrevne Tid, vilde man ikke forlange en Udsættelse af 2 Aar. Det forekommer mig at være indlysende. Naar nu det ærede Medlem, som har indbragt dette Lovforslag, bemærkede, at saafremt Banen ikke blev aabnet den 1ste Oktober 1879 eller forinden, altsaa inden den Frist, som er foreskrevet i Loven af 1875, er det en Selvfølge, at de, som have tegnet Bidrag til Forstærkningsfonden, ikke ere bundne til deres Tegning, ikke ere forpligtede mere, saa tilstaar jeg, at det er mig tilfredsstillende at høre det, thi det er netop

det, Forslagsstillerne have tilsigtet, at de saa ikke skulde være bundne. Men jeg nærer, som det ærede Medlem, der havde Ordet før mig, nogen Tvivl om, hvorvidt det virkelig vil blive Tilfældet, at disse Regnere til Forstærkningsfonden saaledes uden videre betragtes som løste, hvorvidt det ikke er muligt, at de Forpligtelser, de den Gang have indgaaet, naar man læser disse Forpligtelses Ordlyd, ere af den Bestaffenhed, at man ogsaa kan føre dem ind under den nye Lov. Vi have ikke seet, hvorledes disse Forpligtelser ere affattede. Det er paa anden, tredje Haand kommet mig for Øre, at de ere affattede paa den Maade, at det er trykte Skemaer, der ere udfyldte; men hvorledes de se ud, og hvorledes de ere udfyldte, har jeg ikke nogen Kundskab om, og det har der ikke heller nu været Leilighed til at søge at indhente Kundskab om. Det stiller sig for mig som noget temmelig Naturligt, om disse trykte Skemaer ere affattede i temmelig vide Udtryk, saaledes at de søge at binde Regnerne saa omfattende som muligt. Jeg anser det derfor paa ingen Maade for usandsynligt, at, naar man tager et saadant udfyldt Skema, en saadan Kontrakt for sig i den Form, hvori den nu en Gang er indgaaet, vil den kunne læses saaledes, at man paa ingen Maade deraf kan se, at den indgaaede Forpligtelse netop er afhængig af Loven af 4de Mai 1875 og knytter sig blandt Andet til de i Loven givne Tidsfrister. Dersom noget Saadant skulde være Tilfældet, og det har det høie Thing jo ikke haft Leilighed til at søge Underretning om, vilde det, i det Mindste efter min Opfattelse, være i høieste Grad urigtigt at give en ny Lov, hvorved man uden videre forlængede en saadan indgaaet Kautionsforpligtelse til at gjælde i 2 Aar endnu. Naturligvis staar det ikke ligesom i Loven, men det kan blive en Følge af Loven af de Grunde, jeg nævnte, og det forekommer mig, at der er en tilstrækkelig Anledning for Lovgivningsmagten til at være de Private herimod; thi man kan efter min Mening ikke forlange, at Private, naar de affatte Kontrakter mellem sig indbyrdes, skulle affatte dem anderledes end i Henshold til den bestaaende Lovgivning. Man kan ikke forlange eller vente, at de skulle affatte deres Kontrakter under Hensyntagen til og med fornødne Reservationer for saadanne mulige Forandringer i Lovgivningen, som maasse senere kunne indtræde. Jeg veed ikke ret, hvorledes det er gjørligt at affatte Kontrakter paa den Maade; thi man kan jo aldrig forudsæ, hvilke Forandringer der kan fremkomme i Lovgivningen, da Mulighedernes Rige er overmaade stort paa det Omraade. Jeg tror egentlig ikke, at det vilde være saa let at skrive en Kontrakt, der tog tilfredsstillende Reservationer i saa Henseende, ligesom det i hvert Fald slet ikke var Noget, der laa for den Gang, eller som let kunde falde de Paa-gjældende ind, kort efter, man havde faaet Loven.